

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. JUDr. Alešem Pillerem, advokátem se sídlem Veselá 237/37, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o podnětu k přezkumnému řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2012, č. j. 57 A 7/2011 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2010, č. j. MR-S 1383/10-ODO VAP/13, shledal Městský úřad Rosice, odbor dopravy, žalobce (dále jen „stěžovatel“) vinným ze spáchání dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 10. 2010. Dne 18. 10. 2010 stěžovatel podal podnět k přezkumnému řízení dle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Přípisem ze dne 23. 11. 2010, č. j. JMK 152296/2010, sp. zn. S-JMK 152296/2010/OD/Ko, byl stěžovatel vyrozuměn, že

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení.

Stěžovatel citovaný přípis napadl žalobou ve správním soudnictví, kterou však Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 11. 1. 2012, č. j. 57 A 7/2011 - 18, odmítl pro nepřípustnost. Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu nyní stěžovatel brojí včasnou kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu, neboť nesouhlasí se závěrem tohoto soudu, že postup žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje byl v souladu se zákonem. Protože žalovaný nesdělil stěžovateli, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení ve lhůtě 30 dnů ve smyslu poslední věty § 94 odst. 1 správního řádu, zanikla mu možnost vyřídit podnět pouhým sdělením a měl ve věci vydat soudně přezkoumatelné rozhodnutí.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud neposkytl ochranu jeho právu na spravedlivý proces, jestliže se odmítl zabývat podstatou sporu – posouzením opakované oprávněnosti omluvy z jednání o přestupku a zákonností doručení následného správního rozhodnutí. Nahromadění chyb a porušení zákona v řízení před správními orgány a před krajským soudem má za následek, že napadené usnesení krajského soudu je nezákonné.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Kasační stížnost není důvodná.

Třebaže stěžovatel opírá důvody kasační stížnosti o § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., z povahy věci pro ni přichází v úvahu pouze důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. To proto, že důvod podle písm. e) má vůči kasačním důvodům v písm. a) až d) speciální povahu. Spadá pod něj tedy nejen nezákonnost podle písm. a), ale také případy, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98,

pokračování

publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

Kromě námitek vůči posouzení věci krajským soudem stěžovatel zpochybnil i správnost právních úvah odborů dopravy jak Městského úřadu Rosice, tak Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Nejvyšší správní soud k tomu pouze připomíná, že rozsah přezkumu je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, Nejvyšší správní soud mohl v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby. Nemohl se tedy zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda správní rozhodnutí o přestupku, resp. vyrozumění o nezahájení přezkumného řízení, bylo zákonné či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

Nejvyšší správní soud tedy v řízení o kasační stížnosti zkoumal toliko to, zda přípis, jímž byl stěžovatel informován o nezahájení přezkumného řízení, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zda krajský soud správně odmítl podanou žalobu pro nepřípustnost.

Přezkumným řízením se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval již v minulosti. To je svou povahou dozorčím, nikoliv opravným prostředkem. Tomu odpovídá, že účastník předchozího řízení může pouze podat podnět k jeho zahájení, na samotné jeho zahájení však nemá právní nárok. Zda přezkumné řízení bude skutečně zahájeno, tedy závisí na úvaze příslušného správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 4 As 16/2011 - 37, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008 - 81). Dále ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl i k závěru, že sdělení o nezahájení přezkumného řízení není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nebo se jím nezakládají, nemění, neruší ani autoritativně nestvrzují práva a povinnosti. Účastník původního řízení před správním orgánem proto nemůže být ve svých právech nezahájením přezkumného řízení dotčen (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 25/2008 - 81, nebo již v napadeném rozhodnutí citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71). Žaloba proti takovému sdělení tedy není přípustná podle § 68 písm. e) s. ř. s., protože ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (§ 70 písm. a) s. ř. s.)

Stěžovatel však tvrdí, že marným uplynutím vymezené lhůty 30 dnů ztrácí dozorový správní orgán právo věc vyřídit pouhým sdělením, tj. musí vydat rozhodnutí. Takovému závěru však Nejvyšší správní soud přisvědčit nemůže, protože lhůtu podle poslední věty § 94 odst. 1 správního řádu je třeba chápat jako lhůtu pořádkovou, tedy lhůtu, s jejímž marným uplynutím nejsou přímo spojeny důsledky pro věc samu. Propadný charakter lhůty nelze dovodit ani z textu sporného ustanovení, ani z povahy a systematického zařazení přezkumného řízení ve správním řádu (k rozlišování mezi pořádkovými a propadnými lhůtami srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 - 58). Ostatně, i kdyby Nejvyšší správní soud tento dílčí argument stěžovatele uznal, nijak by to nezměnilo povahu přezkumného řízení. Stěžovatel z marného uplynutí lhůty nedovodil (a ani se o to nesnažil), že by mu nárok na zahájení

přezkumného řízení měl vzniknout, správní orgán by tedy stále rozhodoval jen o svém právu zahájit přezkumné řízení. Rozhodnutím o nezahájení přezkumného řízení, vydaným namísto sdělení o nezahájení přezkumného řízení, by se procesní postavení stěžovatele nijak nezměnilo. Jinými slovy, stále by šlo o rozhodnutí, jímž by stěžovatel mohl být dotčen ve svých právech.

Lze tak uzavřít, že krajský soud posoudil věc správně. Protože postupoval v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, stěžovatel mohl předvídat jak rozsah soudního přezkumu, tak jeho výsledek. Není tedy případná ani námitka ochrany práva na spravedlivý proces, která měla být realizována mj. právním hodnocením úvah v řízení před správním orgánem.

V. Závěr

Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu